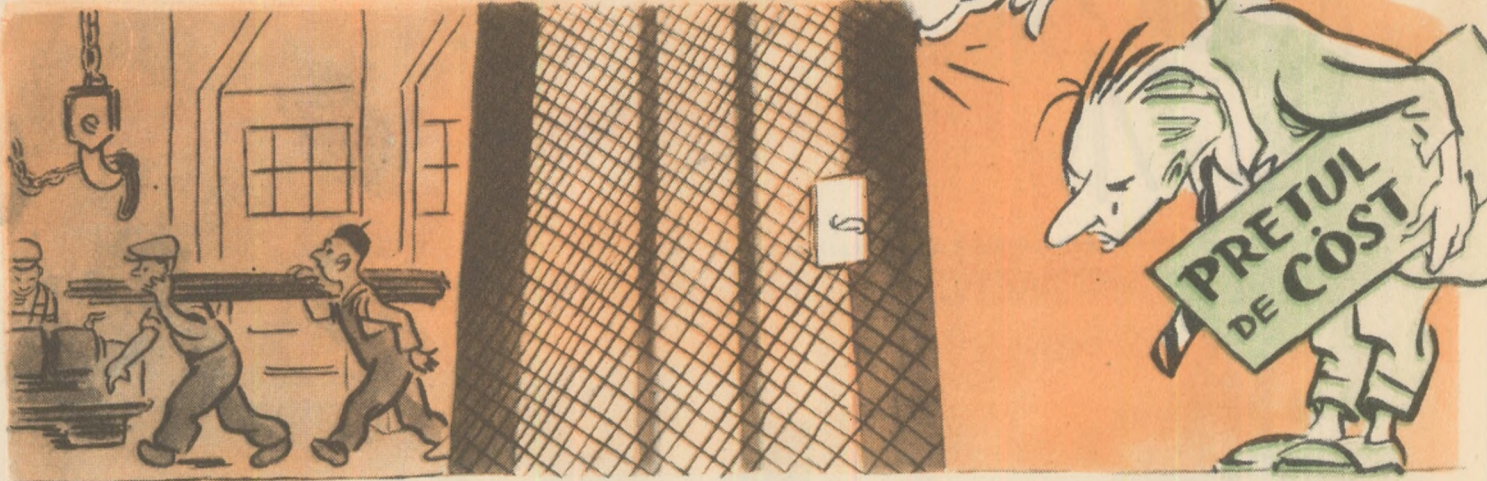

3 2 1 C C C

NUL VIII
Nr. 16 (164)
) SEPTEMBRIE
1956
6 PAGINI
75 BANI

Desen de Neil Cobar

COBAR

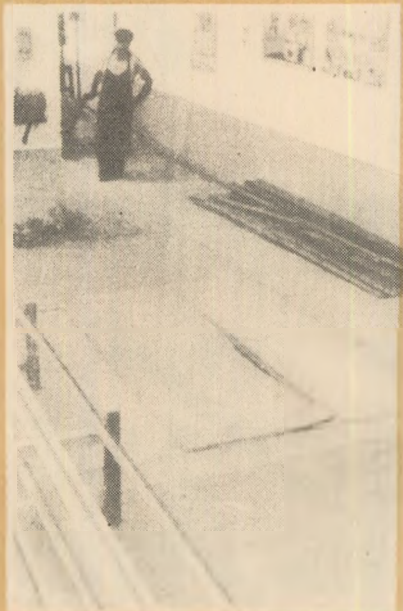
PREȚUL DE COST: — Hei, eliberați liftul, din cauza voastră nu pot să cobor !...

Zîmbiți vă rog... dacă puteți

Foto-documentare privind lucrările Întreprinderii „30 Construcții” la Fabrica de încălțăminte „Ștefan Gheorghiu” - București

Nu ați turnat cum trebuie betonul
Și-acum, vedeți, se crapă și se lasă,
De-aceia pretutindeni umblă zvonul
Că ușurința noastră... îl apasă.

Cum apa se infiltrează în perete
Imi zic plin de revolta: Mii de draci!
Ce, dacă sîntem fabrică de ghete,
Credeați că-avem nevoie de cîrpați?

De cît cunoaștem noi din munca noastră
Și tocurele au un loc al lor.
Ce-ar fi dacă le-am prinde de picior,
Așa precum le-ați prins noi de fereastră?

Unele cabane, ca Trei Brazi de la Predeal
de pildă, sînt prost aprobizionate

CABANIERUL: Ura! Sîntem salvați!!
Vin excursioniștii, poate aduc ceva de
mîncare!

Desen de Anton E.

Toamna ipotetică

...Așadar,
Un tovarăș secretar
De redacție, prudent,
Mi-a cerut să-i scriu, urgent,
Un poem autumnal,
Cu trei luni mai înainte,
(Obicei redacțional
Dovedit foarte cuminte),
Ca să-l aibă pregătit
La momentul potrivit.
Nu știu dacă știți ce-nseamnă
Ca în luna lui Cuptor
Să scrii versuri cu umor
Despre toamnă.
Poate credeți că-i ușor
Ca în apriga vîpaie,
Ce te arde-ngrozitor
Prin perdele și prin stor,
Să scrii strofe despre ploaie
Cu un aer plictisit,
Ca și cum n-ai fi ieșit
Din băltoace și noroaie
De un secol împlinit.

O să scriu acum, de-exemplu,
Despre toamnă-n Capitală:

Merg pe stradă să contemplu
Forfoteala generală
De copii școlarizați.
Vîntul stă la pîndă, hotul,
Ca să răvăsească motul
Unor tineri ondulați.
Și-un fior de frig prin membre
Prevestește pe noiembrie.
Forul meteorologic
Ne anunță timp frumos,
Asta-nseamnă în mod logic
C-o să-avem sezon ploios.

Cer ursuz, cu nori scămoși,
Vineți, grei sau plumburii.
Cumpărați-o găloști
Sau șosoni, dac-or mai fi!

Vîntul cîntă-ntr-un salcim
Dintr-o frunză solitară.
O echipă de-astă vară
Sparge-același caldarîm
Pentru-a nu știu cîta vară.
Eu colind încet, încet,
Marile „Alimentare”
Cine știe, poate-apare
Cîte-o sticlă de oțet.

Sînt în fața unui teatru
De estradă, e Savoi.
Se repară, muncă-n toi...
Tot așa ca-n '54
Sau, pardon, ca-n '52.
Oare cine dintre noi
Va mai apuca să vadă
Un spectacol de estradă
La Savoi?

Neroi de toamnă mă cuprind
Și-mi dă ghes melancolia,
Deci continui să colind
Fără țel prin Capitală...
Aici termin poezia
Mea, probabil treală,
Căci afară e zăduf,
Iar pe uliți, cer senin...

Versurile-acestea, uf,
M-au mai răcorit pușin!

MIRCEA PAVELESCU

Urzica la cules

Reportaj de Ștefan Horia
Desene de Luigi Luigi

Sfârșitul verii, vremea culesului... Unii culeg roadele câmpului, alții pe cele ale viilor... „Urzica” - nedorind să se lase mai prejos - a pornit și ea să culeagă... Impresii. Iată acum și „cotele” ce se cuvîna a fi prezentate... cititorului.

Chestie de scintele

La G. A. S. Slobozia-Ciorăști, raionul Focșani, secerișul s-a făcut mai târziu anul acesta. Cînd „Urzica” a ajuns în incinta gospodăriei, treieriișul era în toi. Conducerea gospodăriei s-a îngrijit din timp să asigure cîteva arile de treier, dar nu s-a îngrijit de loc să asigure arile împotriva pericolului de incendiu. Astfel, în locul unor tractoare K. D. sau I. A. R., care nu prezintă nici un risc, s-au adus la arile tractoare LANZ, care împrăștie scintile din abundență. Nu s-a semnalat nici o scintile de geniu din partea conducerei, în privința asta.

Aril... și „artil”

Din fericire, o inspecție a Trustului Regional Galați a pus lucrurile la punct în timp util. Cu aceeași ocazie, inspecția l-a pus la punct și pe tovarășul inginer Pitea Matei, directorul G. A. S., din neglijența căruia se petrecuse faptul. După plecarea inspecției, tovarășul director Pitea a chemat personalul gospodăriei la dînsul și a ținut să-și facă o autocritică, după cum urmează:

- Nenorocitorilor! Mamelucilor! Să primesc eu observații pentru că voi îmi executați dispozițiile? Vă învăț eu minte! Vă arăt eu vouă! Vă... (etc., etc., etc.).

Acest soi de autocritică n-a fost auzit de altfel pentru prima oară pe arile gospodăriei Ciorăști. Aril din astea... cîntă tovarășul director Pitea destul de des, în ciuda faptului că ele sînt de mult învechite. N-ar fi rău ca tovarășul director să-și revizuiască repertoriul. Nu de alta, dar s-ar putea să nu-l mai bisăm... pentru la anu'.

... Și un meniu

Oprindu-se la cantina aceleiași gospodării, „Urzica” a întrebat:

- Ce serviți astăzi?
- Cont blocat în sos de birocrație la contabilul-șef Ene Ștefan!
- Și cu ce se servește?
- Cu o salată strașnică la adresa autorului!
- Aha! Au consumat mulți salariați de la gospodărie felul acesta?
- Toți salariații, timp de cîteva zile, pînă s-au săturat și au cerut schimbarea menului!
- Bine că nu a contabilului!
- Nu, că el, de fapt, e băiat foarte bun... cînd pune registrele de o parte.

- E clar, a răspuns „Urzica”. Nu mai rămîne decît să-și pună și indolența de o parte, pentru a deveni contabilul de care are nevoie o gospodărie ca a dumneavoastră.

O gospodărie fără... gospodar

De la Slobozia-Ciorăști, „Urzica” a plecat la G. A. S. Cotești.

- Vă rugăm, cu tovarășul director!

- N-avem director!

- Atunci... cu tovarășul inginer-șef!

- E în concediu.

- Atunci... cu contabilul-șef!

- E la Focșani, la bancă!

Mai târziu am dat ochi și cu tovarășul contabil-șef Moldoveanu care - fără doar și poate - e un muncitor și iubitor de gospodăria sa. Un singur defect are: că nu se poate tăia în felii, ca un pepene: o felle pentru sarcinile directorului; o felle pentru cele ale inginerului-șef; o felle pentru răspunerile bănești; și încă vreo cîteva felii pentru numeroasele secții ale prea întinsei gospodării. Nici o mirare deci că aprovizionarea cu materiale e ceva-ceva mai mult decît o iluzie și că reparațiile... așteaptă reparații.

Un atelier (condus) mecanic

Secția mecanică a G. A. S. Cotești, spre exemplu, o conduce tovarășul Davidescu Stanclu cînd e prezent. Cînd nu e prezent, o conduce tovarășul Jecu Nicula. Cu alte cuvinte, tovarășul Jecu o conduce în permanență, căci tovarășul Davidescu nu e prezent nici atunci cînd se află în gospodărie.

Ca să ajungă la tovarășul Jecu, „Urzica” a trebuit să treacă peste numeroase obstacole ca: una secerătoare-legătoare, două semănători, șase greutăți de moto-presă, un bazin-prăfultoare, douăsprezece butoaie, cinci căruțe sparte etc., etc., toate răspindite prin curtea secției. (Cu aceeași ocazie, „Urzica” a fost declarată campioană atletică și eroină coteșteană).

- Cu tractorul I. A. R. 23, reparat de dumneavoastră pentru recoltarea cerealelor gospodăriei, cum a rămas, tovarășe Jecu? întrebăm noi, în sfîrșit.

- A rămas!

- A rămas... în cîmp sau în atelier?

- În cîmp, că noi în atelier nu ținem mașini stricate.

- Aha! Și tot în cîmp a rămas și secerătoare-legătoare MH, „reparată” pentru secția Budești?

- Aia n-a rămas în cîmp! A rămas în miriște!

- Dar în conștiința duminică de gospodar al atelierului mecanic ce a rămas, tovarășe Jecu?

Tovarășul Jecu n-a răspuns. Să sperăm că va fi făcut să răspundă... pentru tot ce am văzut în secția sa.

N-aude - n-a vede

G. A. S. Cotești e totodată o mare producătoare de fructe și vinuri. La brigada 16, spre exemplu, sute de pomi își apleacă spre pămînt crengile încărcate de fructe și par a implora: „Sprijiniți-ne, ca să vă sprijinim planul, la rîndu-ne!” (Dar tovarășul Botezatu, șeful aprovizionării, nu-i aude). La brigada 15 sînt necesari un număr de stîlpi pentru „spalierii” care susțin vița de vie. (Dar tovarășul Botezatu dă un număr în fim de stîlpi și se spală pe miini). Dogarii au urgentă nevoie de papură pentru finisarea căzilor de tescovină. (Dar tovarășul Botezatu nu găsește papură, deși alții găsesc din abundență).

Tovarășul Botezatu așteaptă să-i pice materialele din cer, așa cum așteaptă, desigur, să-i pice în gură perele din livezile gospodăriei. Numai că perele vor pica mai târziu, în toamnă. Să nu pice nepăsătorii... ceva mai devreme!

Ultimul popas

Gospodăria de Stat Odobești este specializată în cultivarea viței de vie. Nici o mirare deci, că e o gospodărie... de viță. Ciorchinii grași anunță o producție bogată anul acesta, iar gospodarii sînt mindri, căci au muncit cu sîrg și dragoste.

- Cum ați izbutit să întretîneți culturile în condiții atât de bune, tovarășe director Ungureanu?

- Cu avionul!

- Vă rugăm să nu ne luați pe sus!

- Nicidecum. Stropitul viilor noastre s-a făcut anul acesta cu avionul, iar rezultatele... iată-le: cu vagoanele!

- E clar. Mai aveți realizări tehnice de acest fel?

- Da! Inovatorii noștri: inginer Blidaru, mecanic-șef Micla și mecanicul Cutipov au realizat o stropitoare mecanică originală, un plug special pentru repartizarea îngrășămintelor chimice în vie, mecanizarea aproape completă a atelierelor noastre, etc. În toamna asta vom avea o producție-record: cinci-sprezece mii de kilograme de struguri la hectar în brigada tovarășului Savin Gheorghe, de pildă.

- Veți da de lucru tovarășei inginer-vinificator Toma Catinca! spune „Urzica”.

- Deh! răspunde modest tovarășul director Ungureanu. Vinul dulce, mult aduce!

Privim în jurul nostru cu plăcerea pe care ți-o dau roadele unei miini pricepute de gospodar și notăm următoarea constatare:

„Iată o vie... într-adevăr vie!”

*

Cu aceasta, raidul „Urzicii” a luat sfîrșit.

Eugen Ungureanu
Director G. A. S. Odobești

Botezatu Ion
Șef sero. Aproxionare
G. A. S. Cotești

Jecu Nicula
Mecanic-șef, G. A. S. Cotești

Din cauza birocrației, la câminul de copii G. A. S. Cotești nu există decît două olite la 30 de copii

MÎINE VA FI PEA TÎRZIU

- Nene, nu mai pot, vreau și eu...
- Vino miine!

Ideii esențiale

Tovarășul Marin Popescu sosit acasă foarte agitat și se adresează soției sale, Sanda:

- Dragă, am enorm de lucru! Deseară tau cuvântul la o ședință în legătură cu problema ridicării femeii în muncă de răspundere și vreau să-mi scriu ideile esențiale! Te rog, să nu fii deranjat!

Apoi, tovarășul Marin Popescu se dezbracă și, așezat la biroul său, începu să aștearnă pe hîrtie următoarele idei esențiale:

„Tovarăși, problema ridicării femeii în muncă de răspundere trebuie să ne preocupe pe toți, pentru că femeia, tovarășă, a dovedit că are capacitatea de a îndeplini orice muncă...” Sanda! Sanda dragă! Adu tu, dragă, blocul de gheață, că l-a lăsat omul la ușă... așa... vasăzică, poate îndeplini orice muncă.

„De aceea, tovarășă, să luptăm contra acelor care mai socotesc și azi, că femeia nu e capabilă de inițiativă în muncă și nu poate fi bună de cît la crăciță, la ciorbă și la friptură...” Sando! Să faci mișca o musacă! Auzi? Că m-am săturat de cior-

bă și de friptură! N-ai mai făcut musacă de trei luni! Ce dragă, n-ai pic de inițiativă!... Așa, vasăzică am rămas la ciorbă și friptură...

„Sînt, tovarășă, și unii soți care în loc să caute să ridice nivelul soției lor, să o îndrumăm spre o muncă productivă, se complac în a face din soția lor o menajeră și o secretară, iar din secretara lor o soție...” adică nu... (Aici tovarășul Marin Popescu a șters repede). Deci... „se complac în a face din soția lor o menajeră...” Sanda! Apă rece!... Ce faci cu apa? Mă topest!... Așa deci, „o menajeră”. Și nu e just, tovarășă! Femeile au dovedit că pot fi mînuși ingineri, directori de fabrici, scriitoare, savante, profesoare, medici...” Sanda, dă-mi rapid un fenacod, că mă doare capul!... Dar mișcă-te, dragă, doar vezi că lucrez! Și deseară să-mi pul ventuze!... Unde am rămas? A! „...medici. Eu,

tovarăși, duc, la întreprinderea noastră, o luptă, de zi cu zi, pentru ridicarea femeilor în

muncă, și, ca dovadă, avem secția dactilografică, unde este șefă, tovarășă, o femeie care are în subordine alte cinci femei! Dar cel mai bun exemplu trebuie să-l dăm, pornind chiar de la soțiile noastre, pe care trebuie să le ajutăm să învețe, pentru a le face capabile să ducă o muncă de răspundere...” Sanda! Dă tu fuga, dragă, și ia-mi niște țigări! Așa... „muncă de răspundere. Pentru că numai așa vom dovedi, tovarășă, că am lichidat cu mentalitățile înapoiate, numai încredinșind femeilor orice muncă...” San-

da! Ce țigări mi-ai adus, dragă? Carpați? Nu știu că eu fumez Specialități! Dă fuga și schimbă-le! Ia-mi Specialități!... Așa... „și trebuie chiar să îndrumăm femeile spre diverse specialități, tovarășă! Ele pot da randament în orice ramură de specialitate: în știință, artă, muncă administrativă și altele, și au dovedit că față de noi bărbații stau cu cinste, atît în drepturi cît și în datorii, pe picior de egalitate!...” Sando! Fă-mi pantofii!... și calcă-mi pantalonii... și perle-mi paltonul... Ce? Vrei să mergi și tu la ședința asta? Fii serioasă, dragă!

E vorba de ridicarea femeii în muncă de răspundere! Ce să faci tu acolo? Vine directorul general, directorul, eu, toată conducerea! Mai bine nu uita ce te-am rugat! Musacaua! Și acum lasă-mă să recitesc totul, să văd dacă nu mi-a scăpat ceva!

MIHAIL SAVA

Cu bloc-notesul prin Capitală

La „Electroaparataj”

„Urzica” și-a luat bloc-notesul, o cantitate nici prea mare, nici prea mică de țepi și a bătut la poarta fabricii „Electroaparataj”.

Primul lucru pe care l-a văzut „Urzica”, intrînd în halele fabricii, au fost pancartele. Pancarte mari, frumoase, pe care scria: „Nu ne țineți din lucru. Sîntem în săptămîna-record!” „Eh, dacă oamenii sînt în săptămîna-record, e cam greu să găsești lipsuri”, a suspinat „Urzica”, vîrîndu-și carnetul în buzunar. „O să viu peste două săptămîni”. Și a dat să plece.

Tocmai cînd voia să treacă pragul secției „Prese mecanice”, a auzit, în dreapta, un hohot prelung.

- Cine plînge acolo? a întrebă „Urzica”.

- Eu sînt, „Urzicuțo”, presa nr. 551...

Cînd s-a apropiat, a dat cu ochii de o presă, care, izolată de suratele ei, plîngea cu lacrimi grele de ulei.

- Ce-i cu tine? Nu ți-e rușine? O presă atît de mare și să plîngi?!

- Nu mi-e rușine, „Urzicuțo”! Rușine ar trebui să le fie celor care mi-au făcut reparația capitală...

- Și n-a fost capitală?

- Ba, bine ai zis: a fost. Acum, după o lună, nu mai e...

- Și cine a bătut „recordul” ăsta?

- Păi, echipa de mecanici, în frunte cu tovarășii Tudor Gheorghe și Ion Victor... Imi pare rău că nu mai sînt sănătoși și n-are cine să-l prezeze pușin. Poate le arăți tu, „Urzicuțo”, ce înseamnă o „presă în funcțiune”.

A mers „Urzica” și prin alte secții: strungărie, vopsitorie, montaj-instalații, etc.

- Ei, ce vă doare, tovarășă? a întrebă „Urzica”, pregătindu-și seringa cu vitamina C (critică).

- Păi, să vezi, „Urzicuțo”, nu ne doare nimic. Sîntem bine, sănătoși, muncim, depășim, luăm prime... Nu, nu ne doare nimic. N-avem lipsuri!

- Bravo, tovarășă, imi pare bine! Totuși, eu văd o lipsă.

- Vai, se poate? Care-i?

- Vă lipsește curajul, vă e teamă să spuneți lucrurilor pe nume, sînteți... prea recți.

- Uite ce e, văd că dumneata cauți ceva... fierbinte. Mergi drept înainte, o țel la dreapta și acolo dai de...

...cuptorul electric. Aici tovarășul topitor Ion Botez, cufundat în groapa de beton a cuptorului, face pe... Ioan Botezătorul.

- Ce faci acolo, tovarășe?

- Păi, nu vezi? Scot apa din groapă.

- După cîte știu, asta nu intră în atribuțiile topitorului.

- Nu, asta intră în obligațiile direcției!

- Cum, dumneata propui să între direcția la... apă?

- Păi, noi am intrat destul. Sînt ani de zile de cînd cerem să se pună garnituri bune la pistoanele care acționează electrozii. Din cauza garniturilor, apa se scurge, se infiltrază în groapa din jurul cuptorului, pușind provoca accidente.

- Direcția n-a văzut?

- Ba a văzut, dar mai bine nu vedea, că atunci nu ne tăia prima la toată echipa.

Cum s-ar zice: Direcția a greșit... direcția!

Foate... verde... secărică,

Noaptea-i lungă, ziua-i mi... mi... mică

Trai, lai, lai...

„Urzica” se uită mirată în sus, în jos, și nevăzînd nimic, întrebă:

- Da' unde-s megafoanele, tovarășe, că nu le văd?

- Uite-le colo... pe trei cărări.

Intr-adevăr, pe trei cărări și cîntînd, vin tovarășii Sandulescu Vasile, topitor la neferoase și Mihai Ion de la polizoare. Sînt după chenzină. De obicei „după” înseamnă o zi, două.

- Ce remediu crezi că ar fi bun, „Urzicuțo”?

- Unul singur: suc de fructe.

- La revedere, „Urzicuțo”! La revedere! aude strigîndu-se dintr-un camion care tocmai iese pe poartă.

- Cine sînteți voi?

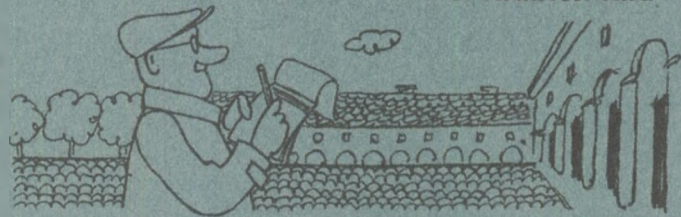
- Noi sîntem 1.500 de prize rebut, care ne întorcem la mămica noastră „Ceramica” - Turda.

- Păreți foarte vesele.

- Păi, cum să nu fim dacă mîine, poimîine, venim înapoi ca bune, de aici iar o să ne trimiță la Turda, și tot așa mereu o să ne plîmbăm de mai mare dragul; că așa cam e obiceiul tovarășilor de la Turda.

Și tot vorbind cu prizele rebut din camion, „Urzica” s-a trezit că ieșise din curtea fabricii fără să-și ia rămas bun de la gazde. Dar să nu fie cu supărare: cînd „Urzica” nu spune „la revedere” e semn bun.

I. C. MĂRĂCINARU

TOVARAȘUL COSTACHE ȘUSANISTUL

Așa s-a hotărât și așa rămîne, mai ales că doamna Fiorentina, consoarta dumisale, a tras niște pasiențe hotărîtoare. Cuprînsă de nostalgia scenei, pe care și-a petrecut 15 din cei mai frumoși ani, pînă a venit Costache și a răpit templul Thaliei pe una dintre cele mai devotate slujitoare ale acestui nobil altar, doamna Fiorentina a hotărît: o să-l ajute și ea să facă pe impresarul. La atîta se pricepe și ea: uite ce programe a strîns în cariera asta. Și peste tot apare numele ei sau cel puțin inițialele: „femeia necunoscută” - d-na Floren, - sau „femeia cu barîș”, d-na Flor. - sau „o femeie din popor” - d-na Fiorentina. Ba pe unele programe apare de trei ori: în actul I „o femeie din popor”, în actul II „o preocupată mută” și în actul III „un soldat dac” - doamna F. (Avea o față de bărbătoși și era des folosită în travesti, mai ales pentru: „popor” - „soldați” - „călători” etc.).

Pentru noua meserie a tovarășului Costache este nevoie de un combinador, un specialist în turnee. În Capitală nu poți înțeprinde nimic, pentru că-ți fac concurență teatrele care joacă Shakespeare, Schiller sau Lope de Vega. Ar face combinadorul o afacere și cu ăștia, dar nu știe de unde să-i ia, că pe cine a întregat dintre ai lui, nu-i știe.

Combinadorul este nea Mitică Tarantelă, poreclă rămasă de la răposata, care a dansat 10 ani tarantele pe scena cabaretului „La mulerușul național”. Ansamblul s-a încropit repede: două fete de la o croitorie particulară de damă, a cărei patroană pleca în fiecare vară la Cîmpulung, închizînd atelierul și acordînd concedii fără plată, un tînăr înalt, blond, cu sedul în holul cinematografulor de pe bulevard și o orchestră compusă din acordeon, trompetă și tobă, minuite pe rînd de același nea Guță Clarinetistul.

Iată-i pe cei doi soli ai artei poposînd la cooperativa unui sat mai răsărit, Urmele. Responsabilul cooperativei le pune gratis la dispoziție cele mai noi formații despre cei de la satul popular. Peste cîinci minute, responsabilul cultural îi primii cu brațele deschise, fericit că va fi scos din impasul în care îl situa o totală inactivitate cultural-artistică.

Tovarășul Costache prezintă lista celor din ansamblu: Nuța Cîrmîz, primadonă; Alois Sickwert, cîntăreț iodler, aflat în vacanță pe meleagurile noastre, în trecere spre Liban și Siria, unde are contract să cînte rolul titular din Aida; Ellen Cestărfild, sosită din Anglia pentru a vizita Valea Prahovei și tentată de prilejul de a cunoaște publicul de la noi; T. Pompiliu, monologist și cîntăc etc.

- Pe ăștia n-ai de unde să-i cunoști, - zîmbește dulce Costache, cu aerul cuiva care știe că de Sickwert, Cestărfild și Cîrmîz, precis că a auzit responsabilul.

Turneul fu perfectat pînă la plecarea autobuzului din fața cooperativei, iar peste cîteva zile, Mitică Tarantelă descindea la Urmele, cu așise și cîteva fotografii ale unor actrițe italiene, cumpărate de la un plasator al

unui cinematograful central. Nișmenii nu avea să observe mai tîrziu că între actrițele aduse de Costache și fotografiile era tot atîta asemănare ca între o dro-maderă și o sobă de teracotă.

În seara spectacolului, cei doi combinatorii își împărțiră rolurile: Mitică Tarantelă trecu la ușă, la control, iar Costache pe scenă. Prezența lui Mitică la ușă se dovedi absolut necesară. El posedă mecanismul plaserii persoanelor simandcoase: - Vezi că a venit tovarășul Nae! - strigă el cuiva din fața scenei.

Apoi, lansa o nouă comandă: - Pentru dumnealor sînt fotografiile alea de pluș!... și adăuga tare, să fie auzit: Că dacă nu era dumnealor, nu mai vedea satul spectacol!

E bine să stabilim un lucru: în fața scenei nu se afla nimeni care ar fi putut recepționa dispozițiile lui Mitică. De altfel nu se aflau nici un fel de fotolii de pluș. Dar toată această manevră se dovedi salutară: cei vizați se așezau cum puteau pe scaunele găsite, făcîndu-se că nu bagă de seamă lipsa fotoliilor. Tot satul era cu ochii pe el. În felul acesta critica ce

ar fi putut urma unui asemenea spectacol avea acum o traectorie precisă, de-a lungul căreia nu se mai aflau cei doi impresari.

...Cortina! Pe scenă apare nea Guță cu cele trei instrumente pe care - în cluda regulilor de formație orchestrală - le va minui singur. Nea Guță și-a plasat instrumentele pe jos și așteaptă. Apare apoi Costache care spune că o cămilă însetată este în căutarea oazelor cu apă rece. Parabola este apoi tălmăcită astfel: spectatorii sînt cămila, oaza este căminul cultural, iar apa rece sînt solii artei veniți aici.

Urmează programul: „Ce factu, lună, în cer, dar nu spune” o combinație dintr-o canțonetă și romanța romînească „Luna știe”, orchestrată de nea Guță ca să aibă iz romînesc, un iodler cîntat de Alois Sickwert, în care ascultătorii recunosc unele strigături de horă de prin părțile Sibiului - și șansoneta „Utan Va Tiu San Fișiu”, cîntată de tînărul blond.

Se iscă un incident la ușă, deoarece T. Pompiliu, monologistul, apărui tras de responsabilul cooperativei, care abia reușise să-l evacueze ca să poată

participa la spectacol. Pompiliu nu mai era utilizabil.

În schimb făcu senzație Ellen Cestărfild care execută cu mult succes cîteva cîntece, într-un dialect străin dar cu un pronunțat accent bănățean. Bisată, Cestărfild cîntă „Uhai bade”, dovedind atașamentul ei pentru limba noastră pe care o vorbea la perfecție.

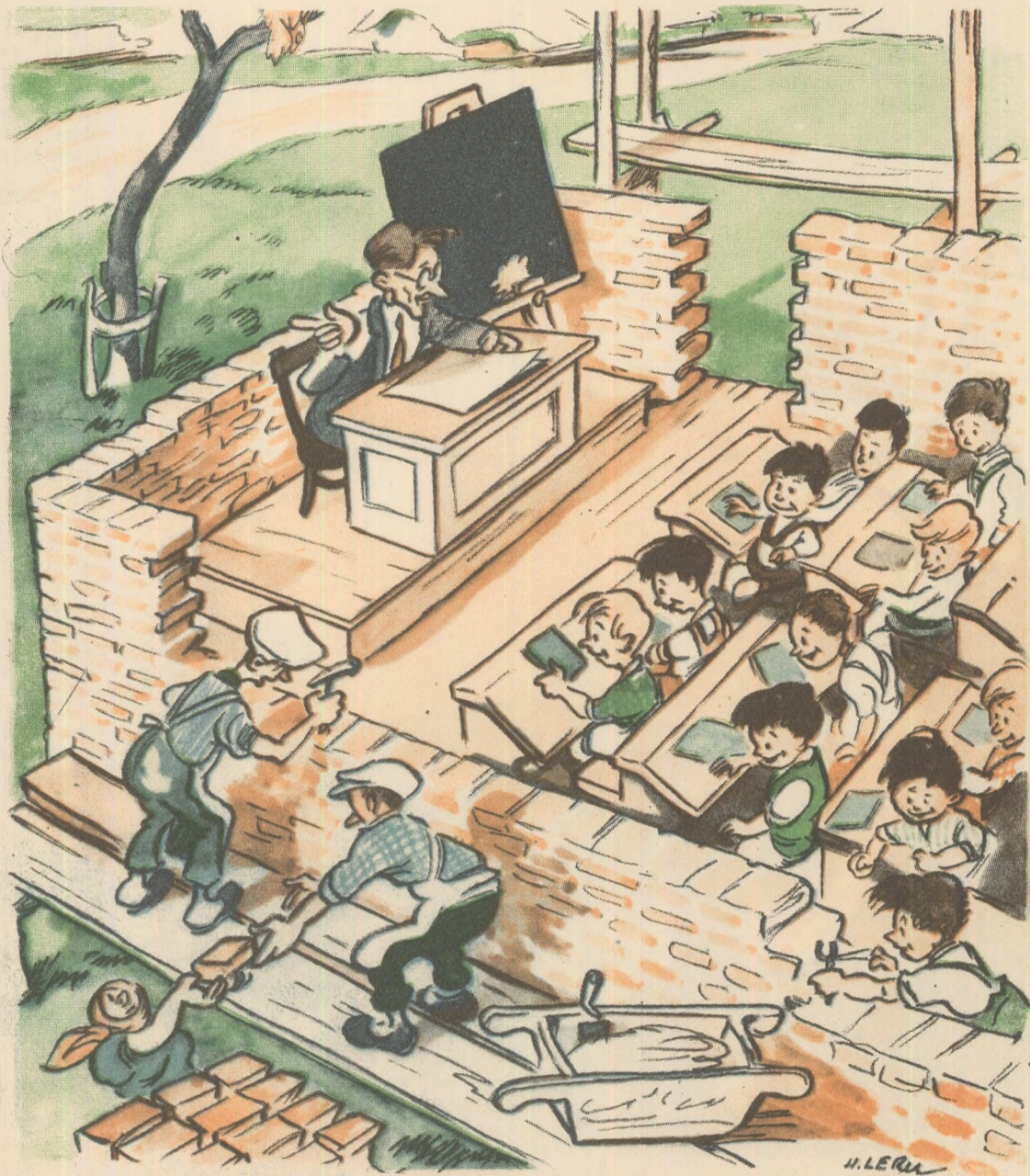
Pentru a suplini lipsa lui Pompiliu care monologa afară, în așteptarea responsabilului cooperativei ca să-i dea de băut, tovarășul Costache ieși în fața cortinei pentru a face o propunere: oamenii de artă din Capitală să se înfrățescă cu oamenii muncii de pe ogoare, într-o horă care să se intituleze „Tablou coregrafic național, pentru pace”.

Și în vesela generală se încinse hora.

A doua zi, cei cu responsabilitatea muncii culturale avură de furcă cu cineva de la raion, venit să-i trezească la realitate.

Iar tovarășul Costache rămase șusanist, deși Mitică îl vorbea pretutîndeni de rău, muștrindu-se că l-a introdus în templul artei!

S. M. RUSU.

PROFESORUL: Am început anul școlar. Cine nu va învăța bine, pățește ca ei. Trebuie s-o ia de la început.

Desen de H. Leru

SCURT MANUAL DE BOTANICĂ

de C. CRISTOBALD

În anul școlar care a început se va învăța în școli, printre alte materii, și Botanica.

Manualele oficiale de botanică, destinate școlărilor, sînt lungi. Pentru uzul persoanelor adulte (...și a unor foruri) cărora li se recomandă să studieze în particular această știință, publicăm noi, un manual mai scurt.

Manualul nostru e scurt fiind totodată cazul ca unele dintre aceste persoane și foruri să fie luate... din scurt.

Lecția I-a : Despre morcovi

Morcovul este o plantă comestibilă. În plus, morcovul e o plantă intelectuală. Adică, spre a putea fi mîncat, morcovii sînt... cultivați. În comunele din raionul Bozovici, regiunea Timișoara, ei sînt cultivați astfel:

Întîi, locuitorii acestor comune își procură sămînță de morcovi de la cooperativa din comuna Bozovici. După aceea o însămîntează și o stropesc pînă răsare, apoi o grăpează și o plivesc pînă crapă mugurii florilor. Iar cînd florile și frunzele plantei cresc neobișnuit de mari, locuitorii devin curioși, scormonesc la rădăcina ei și constată că... nu face morcovi.

Atunci, ei se duc la secția agricolă raională și la direcția agricolă regională, cu ceea ce au recoltat, cerînd lămuriri. Acolo li se confirmă că planta nu e morcov, ci o buruiană dăunătoare (...malefică, numită „facella”) și că sămînța acestei buruiente a fost vîndută, ca sămînță de morcovi, cooperativei din comuna Bozovici, de către fosta U.R.C.C. a raionului Almaș-Mehadia, trecută acum la actualul raion Orșova.

După ce află aceste lucruri, cetățenii păgubiți cumpără, de la primul Aprozar ce le țese în cale, morcovii de care au nevoie. Smulg din grădini buruienile cultivate inutile și seamănă în locul lor, din nou, altceva, urmînd ca tovarășii de la U.R.C.C. să smulgă la rîndul lor... buruienile aflate printre dinșii.

Lecția II-a : Despre porumb

Porumbul este o plantă cerealiară și se numește astfel fiindcă se spune: *ce reală e afirmația că dai cu... bobii și nu găsești uneori în tot raionul Cimpulung-Muscel (Regiunea Pitești) un bob de porumb.*

Din porumb (cînd este) se face mălai pentru mămăligă, iar tovarășii de la raion și de la regiune (cînd e să aprovizioneze pe cetățeni cu porumb și cu mălai) o pun de mămăligă.

La fel o fac... flartă tovarășii de la bazele de aprovizionare Pitești și din organele secției comerciale a sfatului popular regional, cînd efectuează și celelalte aprovizionări: nu țîn cont ce mărfuri anume cer unitățile comerciale din raion, și le distribuie ce li se năzare. Aceste baze și organe urmăresc, pasămte, să-și îndeplinească planul doar „valoric”.

La secțiile M. A. T. și la restaurantele din raion, rafturile sînt pline de sticle cu felurite lichioruri scumpe, dar lipsesc vinurile ieftine și de calitate.

O. C. L. Mixt nu primește suficientă încălțăminte, dar are în stoc 20.000 de metri de stambă; n-are destul ulei comestibil, dar posedă 35.000 de kilograme paste făinoase; nu primește tablă și țigla, dar are în rafturi 2.500 de cutii cu... plute de candelă? (Cite 20 de plute în fiecare cutie, înseamnă în total... 50.000 de plute de candelă!) Candelă responsabilului care a făcut această repartiție n-ar putea consuma nici în 500 de ani atîtea plute.

Încît, atunci cînd vine cineva în magazin și zice:

- Plute de candelă, vād, dar ceva sodă de rufe, aveți?

Vinzătorul răspunde:

- Aș!... Tămite!

Lecțiile III, IV etc.

Aceste lecții nu e cazul să le publicăm. Ele urmează să le fie servite persoanelor (și forurilor) din prezentul manual, de către cine se cuvine.

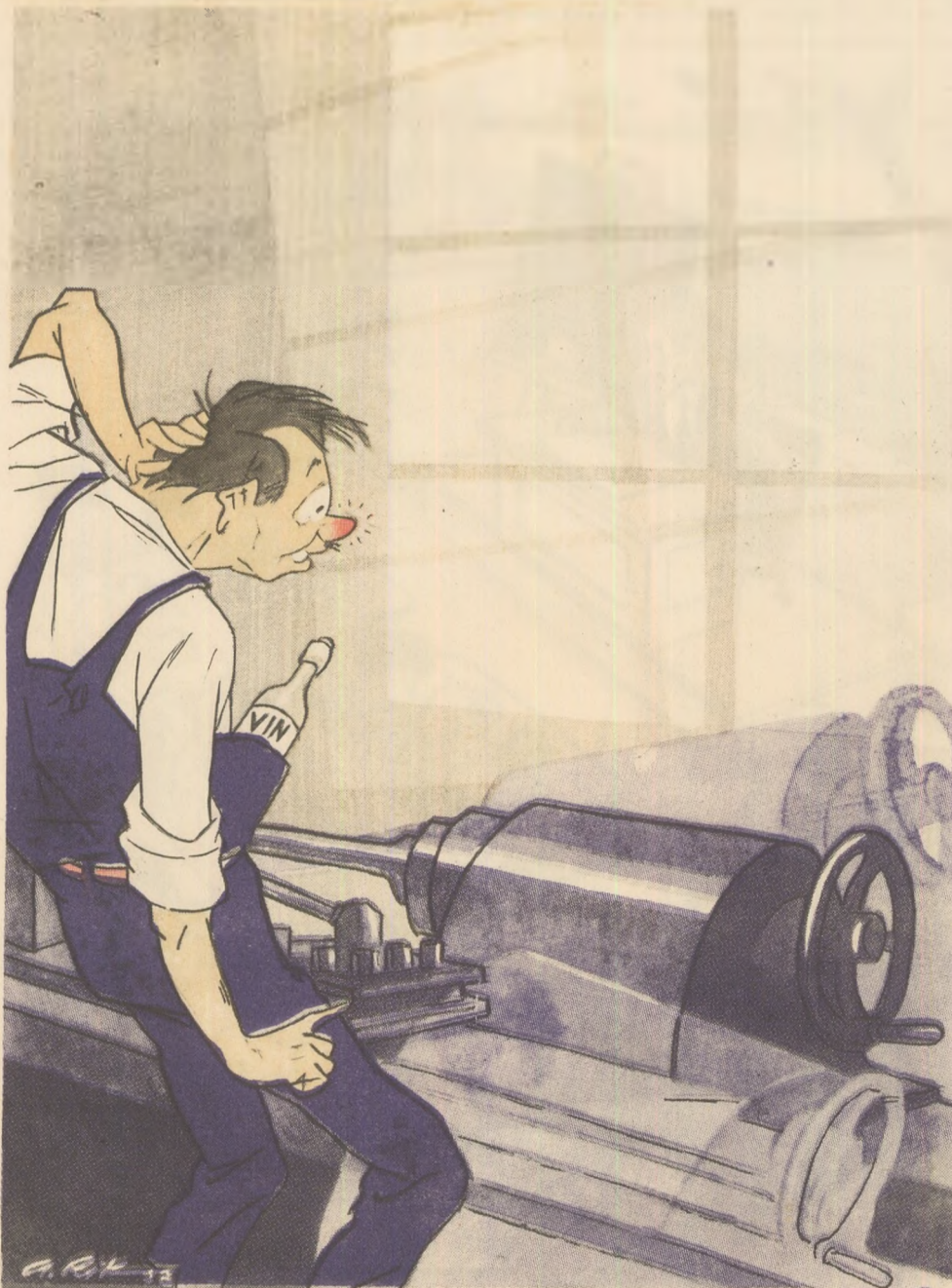

Vulpea, din îndemnul burții,
Dă ocol în jurul curții
Înăuntru-i pradă grasă.
Cum să intre, cum să iasă?
Stînd astfel și-adulmecînd,
Vede-un pui de jder flămînd:
- „Puiule, de bună seamă,
N-ai nici tată, n-ai nici mamă!
Dar acum scăpași de greu!
Mamă o să-ți fiu chiar eu!
Întră-aici, în curtea mea,
Și te-ntrupă cu ce-i oreal!”
Jderul mic și nepătît,
Nu se lasă mult poftit
Și, increzător în soartă,
Dă să intre chiar prin poartă,
Cînd deodată vulpea strigă:

- „Hei, dulai de mămăligă!
Paznici sinteți, ori netoți?!
Nu vedeți, la poartă, hoți?!”
S-a stîrnit într-o clipită
Zarva nemaipomenită:
Toți dulaii au țîșnit
După puiul năucit
Și în curtea fără pază,
Vulpea mea se ospătează.
Ai vedea, de-al fi de față,
Cum ride pe sub mustață...
Deci, cînd vulpea strigă: „Hoții!”
Nu dați buzna chiar cu toții!
Mai rămîneți oreo doi-trei,
Să-ngrijiți de blana ei.

DAN SOLOMON

Mai sînt cîte unii...

- Poffim! Sînt criticat, hic! pentru chiul... și eu, hic! lucrez la trei strunguri deodată!...

Broaștele n-au invadat toată fabrica deodată. Au invadat-o pe rând. Intil s-au cut-bărit în magazine, pe urmă au umplut depo-zitele, ba utte că au început să apară și prin birouri și prin curte. Astea din curte o duc cel mai prost: din cauza ploii, au început să ruginească. Așa plouate cum sint, bițele broaște universale par aduse într-un lazaret, la reformă, necum stocate pentru vânzare.

Dar mai plouați decât toate broaștele la un loc sint directorul și contabilul-șef. Directorul tună, contabilul fulgeră. Altă dată se înțelegeau ca porumbelli. Să-l fi văzut pe director cum nu leșea din vorba contabilului și cum nu făcea un pas pînă nu-l consulta:

- „Motorul” cere să contractăm tole. Ce zici, tovarășe contabil?”

- Eu zic să contractăm, tovarășe director.

Apoi contabilul umbla prin toate secțiile, întrebînd în dreapta și-n stînga: „Tole... ce-s alea tole?”

Sau:

- Tovarășe contabil, „Redresorul” cere carcasa de transformator. Ce zici?”

- Zic să contractăm, dacă cere.

Și în timp ce contabilul se documenta despre „ce-s alea carcasa?”, directorul pu-nea semnătura pe contract. Și are directorul o semnătură! Numai de dragul semnăturii merită să contractăm cu el.

Bine zis, numai de dragul semnăturii, că dacă ai contractat cumva de dragul tolelor, te-ai ars. Nu vezi o toală. Pentru că, în același timp, contabilul, care a aflat „ce-s alea tole”, se întoarce la director:

- Materialul e scump, cheamă-le de re-gie mari. Tolele nu-s rentabile.

- Atunci, ce facem?”

- Facem broaște. Broaștele sint cele mai rentabile.

- Or fi rentabile broaștele, dar noi am contractat tole.

- Ce-are a face! Găsim noi un client care să aibă acoperire legală. De exemplu, dăm ștanța la reparat.

- Păi, nu e stricăută.

- Cu atât mai bine: va fi mai ușor s-o repare. Dacă ștanța e la reparat, noi sintem acoperiți. N-avem ștanță, nu facem tole.

Și uite așa am început să fabricăm broaște necontractate pentru că sint rentabile, să nu fabricăm tole contractate pentru că nu sint rentabile și să reparăm o mașină în perfectă stare pentru că ne trebuie o acoperire legală. Și, în timp ce noua producție de broaște invadează magazii, depozite și birouri, cei de la „Motorul” nu mai pînădeau cu adrese și telefoane:

- Tolele, frate, ce faceți cu tolele?”

Abia cînd broaștele, nemalincăpînd ni-căleri, au început să ruginească în curte,

directorul a avut un moment de îngrijorare, dar contabilul l-a liniștit pe loc:

- Avem motive obiective și acoperire le-gală: magazia e prea mică. Așa că n-au decît să ruginească. Norocul nostru că sintem acoperiți!

Noi sintem acoperiți, dar broaștele stau descoperite în curte și ruginesc tot mai rău. De cumpărat mare cine să le cumpere: nu-s contractate. Abia cînd a văzut directorul ce n-a gîndit contabilul, că broaștele sint rentabile numai dacă au cumpărător. Așa că, dacă nu le găsește urgent unul, toate broaștele nu sint rentabile nici cit o toală.

Noroc că contabilul e totdeauna lingă director, gata să-l ajute în nevole:

- Rezolv eu chestiunea, n-aveți nici o grijă! - și pînă să se dumirească directorul, contabilul a și pus pe străzi afișe cu următorul conținut:

„Vîndem broaște, orice cantitate.

Fabrica „Speranța”

Pesemne însă că cei care au nevole de broaște, le contractează la timp, căci sin-gurul răspuns primit în urma acestei publi-cității suna destul de neserios:

„Vînd o cantitate și mai mare (sic!)

La cul Herăstrău”

Contabilul puse frumos scrisoarea la do-sar, conchizînd cu satisfacție:

- Mare noroc pe noi să putem dovedi cu acte că am făcut tot posibilul, dar clienții sint neserioși! Și asta poate fi o acoperire legală!

Cu norocul ăsta mare al nostru, cine știe unde am fi ajuns, dacă nu s-ar fi produs într-o zi un fapt care a pus capăt întregii tărașenii: un accident la blocul de comandă și alimentare cu energie electrică a atelierului. Pur și simplu, atelierul a rămas pa-ralizat. Nu tu lumină, nu tu energie pentru motoare, nu tu nimic. Producția de broaște s-a curmat brusc.

Tot contabilul ne-a scos din împas:

- Il chemăm pe cei de la „Motorul” să repare. Tot ne sint ei obligați.

- Ei, nouă? Cu ce?”

- Cum „cu ce”? Nu de la noi așteaptă ei tolele?”

Specialistul de la „Motorul” a cercetat blocul de comandă și alimentare și a dat din umăr:

- Trebuie schimbat transformatorul și n-avem unul.

- N-aveți? Voi care fabricați transfor-matoare?”

- Nu mai fabricăm că nu-l din ce: de o lună tot așteptăm să ne vină niște tole, dar-ear tusea în ai de nu ni le trimiți!

Directorul deveni stacojiu, dar contabilul nu-și făcu chiși de puțin sînge rău:

- V-am spus eu că avem noroc? Dacă dînsul refuză reparația din motive obiective, se cheamă că și noi avem acoperire legală.

Dar „norocul”, care pînă acum ne-a ur-mărit cu atîta perseverență, nu mai avea să țină mult. S-a dus vestea de cele petre-cute, și, într-o dimineață, apărură, ca din senin, o comisie. Și cum apărură comisia, dispărură directorul. Și cum dispărură directorul, dispărură și contabilul-șef. Și cum dis-părură ei, s-a terminat ca prin farmec și problema invaziei de broaște.

Acum, contabilul și directorul se plîmbă amîndoi, foarte plouați. Contabilul tună și fulgeră:

- Nu admit! Am să fac contestație, să dovedesc cu acte, să le arăt...

Dar directorul e mai calm:

- Ce să le mai arăți? Nu vezi? Au acoperire legală!

VICTOR PIȚIGOI

Desene de D. Petrică

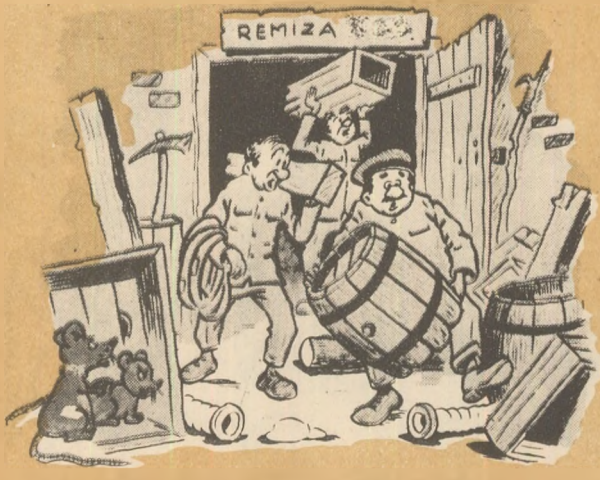
Top. Tr. Roșu, gestionarul Coopera-tivei Tîntirim, raionul Pașcani, neînde-plinînd măsurile de prevenire a incen-dțiilor se ascunde sub tejghea cînd vine oreun control de la pompieri.

- Aoleu, de ce te bagi aci, că îmi strici jucăriile!
- Taci cu tata, că-ți cumpăr altele, numai să treacă primejdia...

S - A U A R S ! ...

În remiza de materiale a pompierilor de la I. F. E. T. Leordina, regiunea Baia Mare, materialele de incendiu stau aruncate printre diferite obiecte reformate.

- Măi, Chiț-chiț, iar nu-și găsecăștia teava...
- Cred că o fac intenționat, ca să ne strice nouă tihna.

Top. Hoban Avram, inspector de pază și prevenire a incendiilor de la I.F.E.T., Satu Mare, a trimis în locul său, la o școală de specialitate, pe un bătrîn oarecare

- Moș Ghiță, spune repede, cum să opresc drăcia asta, că doar ai fost la școală?!
- Nu știu, taică, nu mai țin minte...

— Îl vezi pe ăla, pe care îl urmăresc albinele, e responsabilul nostru care a umblat la miere...

— Moșule, sosii acu
— Zici, taică!
— Când pleacă p...

Desen de Matty

Meciurile jucate în ultima vreme au lăsat mult de dorit în privința calității jocului

— Să-ți spun drept, pierdusem speranța să mai văd astăzi puțin fotbal.

PE BAZĂ DE NERVI

De trei ani de zile sufăr de stomac. Orice aș mânca mă doare. Numai când nu măninc nimic mă e bine. Imi ies ochii din orbite, imi vijie urechile de foame, dar mă e bine. Am fost și la doctor, acu' trei ani. Mi-a spus că e pe bază de nervi. Am fost și la altul „pe bază de nervi”. Dar am avut noroc de prieteni. Nu se poate să nu aveți și dumneavoastră cel puțin zece cunoșcuți, cu cele mai diverse meserii, dar care se pricep în medicină mai abilitat decât orice profesor. Am povestit, așadar, prietenilor și mi-au spus să nu mă las după doctori. Dacă măninci, te doare. Nu măninci, nu te doare. Atunci, de unde nervi? Doctorii nu știu nimic. Tot mai bune leacurile băbești! Ușor de zis: „leacuri băbești”, dar de unde lei leacuri băbești? Am venit acasă și mi-am întrebat nevasta:

— Dragă, tu ai vreo babă în familie?

S-a supărat de aluzie și mi-a făcut o criză pe bază de nervi, încât a trebuit să caut leacurile băbești prin străini. Mi-a spus un prieten: „Ține regim. O lună de zile, ceal cu pline prăjită, și scapi de dureri”. Am mâncat trei săptămâni ceal cu pline prăjită și mi-au căzut dinții. După o lună trebuia să-mi țină nevasta ceașca cu ceal, și dacă mă învățați cum se poate mânca

...pentru documentare și aveam să te întreb ceva...

...ducerești?

...fără dinți, vă dau
...akul: „Trebuie să
Măncă de toate și
...le!”
...ceea am mâncat de
...am zis: „Nu dau
...ouă zile după aceea
...am dat seama dacă
...flindcă leșnam de
...cum vine asta? Bagă
...tul în stomacul tău și
...entle. După două zile,
...it din casă, la soare,
...tler au luat-o la
...Mamă, strigotul!”

ascult pe cel care are mai multă
experiență. Bineînțeles, pe cel
mai bătrîn. Îl chem pe primul:
- Cîți ani ai, dragă?
- Patruzeci! Dar de ce?
- Vreau să știu ce fel de
comprese să pun.

A tăcut o clipă apoi mi-a
răspuns:

- Să știi că are dreptate doc-
torul. E pe bază de nervi.

Și mi-a trîntit receptorul.

Al doilea avea trezeci și opt.
Am pus comprese reci și am
răcit. Din răceală am dat în
pneumonie.

Mi-a telefonat amicul, cu
comprese reci:

- Ce faci cu stomacul?

- Am pneumonie!

- Ei vezi? Ți-am spus eu că
n-o să mai suferi de stomac!
Dacă mă ascultai mai de mult...

Dacă-l ascultam mai de mult
poate aveam acum... ftizie.

Cînd am simțit că mor, am che-
mat doctorul. Acum mă tratează
de pneumonie. Beau ceai cu lă-
mîșle și sînt eluruit de injecții. Îl
plîng doctorul de milă, cînd
trebuie să-mi fac o injecție:
cum bagă acul, dă de os.

Azi a venit un amic și mi-a
spus ce să fac la pneumonie:
hidroterapie. Cică, să obișnu-
lesc corpul cu variațiile de tem-
peratură. L-am dat afară. Cînd
a ieșit, uluit, s-a împiedicat pe
scări și și-a scîrîntit un picior.
L-au dus acasă cu mașina. Eu
î-am telefonat:

- Dragă, vrei să-ți treacă
piciorul? Nu da atenție! Joacă
o capră!

Nu știu ce mi-a răspuns, dar,
în sfîrșit, sînt răzbuțat.

SADI RUDEANU

OPTIMISM

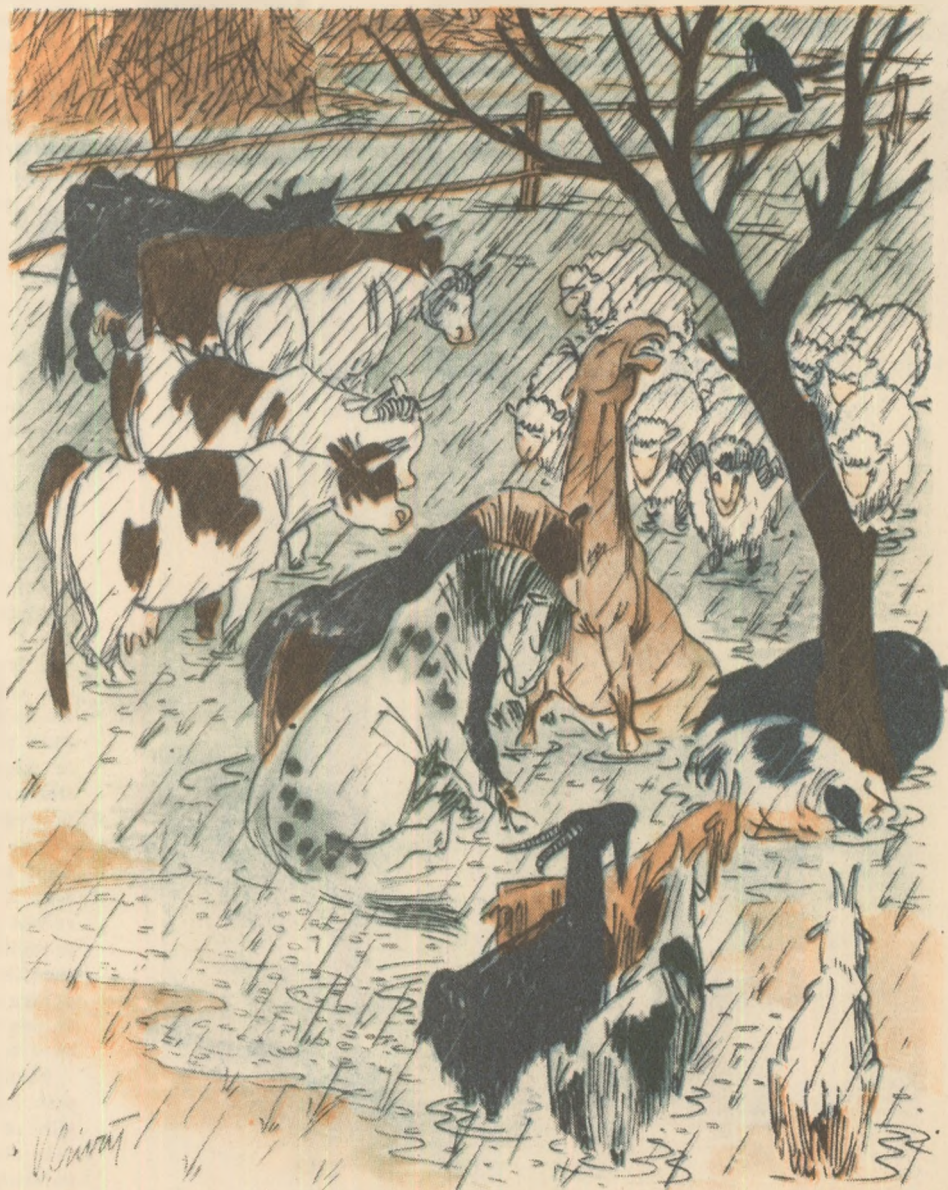
de RODICA TOTH

Mi-a bătut în geam, încet,
Coctrjat
Ca un deget de profet,
Ramul negru și uscat,
Anunțîndu-mă că-n zori
Au plecat, fără alai,
Cele trei privighetori:
Trei minuni cu glas de nai.
Doina nopților senine
Cine s-o mai cînte?
Cîne?
Eu zimbesc: știam de ieri
C-au să-mi plece astă-seară
Ceterașii-n altă țară
Cu poezii
Și palmieri.
Ramul tremur-a mîrare
Că nu plîng și nu mă doare,

Vezi, însă, că eu știu una:
Glasul celor trei pribege
O să cînte iară toată
Pe sub crengile betege
Cînd o li să lasă luna
Dintre norii albi,
De oată.
Ba, și crivățul posac
O să ridă ca un drac
Și-o să joace sîrba-n nori,
După cum are să-i cînte
Cele trei privighetori...
Care tot se mai aud
Dela sud.

Vezi crasa a spus și pomul,
Pînă cînd află că omul
Inventă... MAGNETOFONUL.

PLOI

Plouați mai sînteți, fraților!
— Nici nu e de mîrare! Întîi a plouat cu promisiuni, apoi cu angajamente,
acuma plouă cu bășici, iar noi tot fără adăpost sîntem!...

Desen de V. Crivăț

Egiptul nu mai este al canalului

„Canalul e pierdut!” exclamă pe toate vocile presa occidentală. „E vorba pur și simplu — spune „Franc-tireur” — de jefuirea unei opere de artă construită cu bani, cu tehnica și cu viața a numeroși occidentali.” „Canalul e pierdut!... Jefuit!...”

Canalul e pierdut într-adevăr. Dar pentru cine? „L'Humanité” publică o parte din lista consiliului de administrație al canalului: conți, marchizi, baroni, nume cu titluri de noblesă sau numai cu titluri de rentă: 16 francezi, 9 englezi, un american, un olandez, cei cărora „moșia” canalului le aducea partea leului din miliardele anuale. Iată, de pildă, pe d. François Charles Roux, președintele consiliului de administrație, unul din- tre bieții „jefuiți”, care, pe lângă mizilicul de zeci de milioane de dolari al Suezului, mai are miștile virite, ca administrator, și în „La Marseillaise de Crédit”, în „Chantiers et Ateliers de Provence”, în „Compania franceză a Africii Occidentale”, în „Banque de Paris et des Pays Bas” etc.

Un alt „jefuit” din această distinsă faună e o veche cunoștință a noastră, d. Victor de Metz, președinte, director general al „Companiei franceze a petrolurilor”, vicepreședinte al „Companiei franceze a rafinăriilor”, administrator la „Steaua Română”, la „Chantiers et Ateliers de Saint Nazaire” etc. E drept că pentru acești domni canalul e pierdut. D. de Metz va primi de acum înainte din miliardele canalului exact atât cât primește de cițiva ani încoace de la „Steaua Română”, adică... ce nu curge pe apă. Pentru acești venerabili căpitani de cursă lungă ai finanței, canalul nu mai e navigabil și balta nu mai are pește. Poporul egiptean, le-a interzis cele două preocupări dragi și rentabile: pescuitul în apă tulbură și pescuitul de miliarde...

Dar oare pentru această mărunță adunare de rechini cu blazon se agită anumite cercuri ale celor trei puteri occidentale, pentru ei s'a trecut la represalii, la șantajul militar? Ferit-a sfintu'! „Franc-tireur” spune împede: „Nu e vorba de privilegiile administratorilor și ale marilor acționari ai unei companii particulare, ci de interesele democrației și ale libertății care trebuie păstrate.” Așadar, pregătind atacarea Egiptului, cercurile militariste franceze nu fac decit să așere democrația și libertatea, memoria lui Lesseps, „opera de artă” a canalului, construit cu viața a numeroși occidentali (printre care, desigur, cei 120.000 de felahi egipteni!...).

Rechini finanței engleze au protestat și ei (așa cum au protestat de altfel și la construirea canalului, — pe atunci o afacere exclusiv franceză!) tot în numele unor principii: democrație, libertate, libertatea navigației etc.

Cit privește monopoliiștii din S. U. A., e vorba tot de principii: principiul castanelor din foc, principiul „cind doi se ceartă”. De aceea, d. Dulles, cunoscut expert al politicii de pe marginea prăpastiei, s'a deplasat în grabă la Londra pentru a supraveghea ca repartiția să se facă după principiile de mai sus, S. U. A. rămânind cu „marginea” iar ceilalți doi parteneri cu „prăpastia”.

E impresionant, desigur, sacrificiul celor două puteri din apus, care nu pregeț să „așere” libertatea și democrația și în Egipt, deși ele sînt în prezent ocupate pînă peste cap cu „apărarea” acestor sfinte principii în Algeria, Cipru, Kenya etc. Ca și în cazul petrolului tranian însă, specialiștii apărării libertății se tem să procedeze pe față, ei pun la cale fel de fel de manevre demne de nobila lor cauză: furnizarea de arme Israelului și așitarea lui împotriva Egiptului, inscenarea unui atac al Egiptului împotriva navelor anglo-franceze care refuză să plătească taxele de tranzit etc. După aceste preambule, firește, militariștii englezi ar fi gata să se sacrifice din nou, ca în 1883 și 1914, și să ocupe Egiptul pentru a-l aplica binefacerile libertății și democrației și pentru a-l scuti de povara celor 30 de miliarde pe care le revarsă anual mînosul canal.

Numai că de la 1883 încoace a curs foarte multă apă prin Suez. Visul îndepărtat al nefericitului kediv Ismail, silît să vîndă pe nimic primului ministru englez Disraeli cele 176.206 acțiuni egiptene ale canalului, a devenit o puternică realitate, imposibil de răsturnat: Egiptul nu mai este al canalului, ci, dimpotrivă, canalul este al Egiptului!...

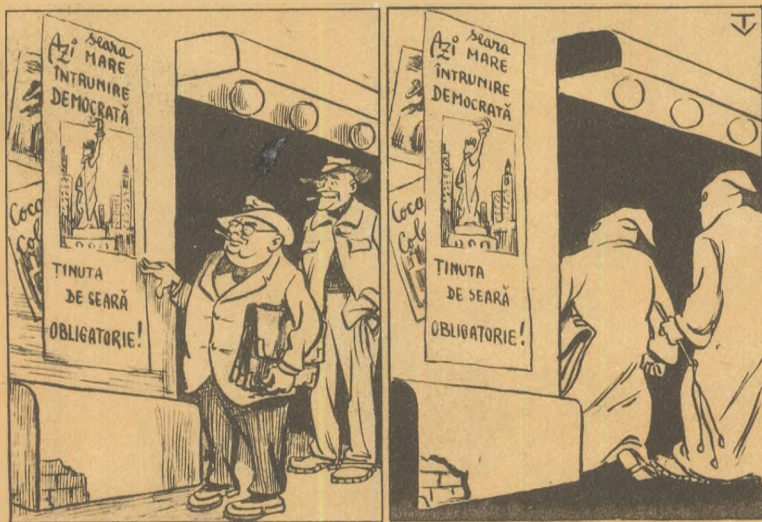
GEO DUMITRESCU

— Ha! Ha!... și se mai zice că nu sîntem iubii la voi în Europa.

Desen de A. Poch

INTRUNIRE ELECTORALĂ ÎN S. U. A. ...

Desen de V. Timoc

Amputări inutile și amputări necesare

Ziarul „L'Humanité” relatează o întâmplare neobișnuită, petrecută recent în localitatea La Mothe Fénelon din Franța. Tânărul Armand Mollat, muncitor agricol, se logodise de curând și se pregătea să-și întemeieze un cămin. Logodnica lui, Andrée Lignoz, lucra împreună cu el la o fermă. Dar într-o zi, Armand primește ordin să se prezinte la unitatea lui din Algeria. Cei doi tineri sînt zdrobiți. Nefericita logodnică se frământă în căutarea unui mijloc de a-l împiedica pe Armand să plece. În disperare, ea găsește o soluție stranie, originală; profitînd de o clipă de neatenție a logodnicului, ea îi retează un deget de la mîna cu o toporișcă!...

Imputîndu-i degetele iubitelui, biata Andrée a izbutit să-l smulgă, cel puțin deocamdată, din ghitarele războiului murdar din Algeria, însă pentru asta a fost deferită parchetului și va avea de suferit, fără îndoială, rigorile legii.

Firește, problema războiului absurd din Algeria, care cere atîtea jefuri și amputări inutile poporul francez, nu se poate rezolva prin... tăierea degetelor. Sînt însă din ce în ce mai mulți francezi care cred că singura soluție ar fi să se tale, odată pentru totdeauna, mina lungă, hrăpăreață și singeroasă a colonialismului și a profitorilor de război!...

Valute și lacrimi

Mare vilvă produce în prezent în S. U. A. noua ispravă a odloșilor kidnepperi: răpirea unui prunc de cinci săptămîni al soților Weinberger din New-York. După zece zile de așteptare înfrigorată, chinuitoare, singura veste pe care au primit-o nemișcările părinți a fost un telefon din partea ticăloșilor, care ridicau prețul răscumpărării de la 2.000 la 5.000 de dolari. Soții Weinberger au acceptat și această sumă, dar, de fiecare dată, făptașii nu s-au prezentat să ridice banii, de teama poliției. De cîteva ori, doamna Weinberger a vorbit la posturile de televiziune pentru a-l îndupleca pe răufăcător: „Nu vrem să ne răzbunăm, a declarat ea. Vrem numai să ne recăpătăm copilul.” De fiecare dată, nefericita mamă nu și-a putut termina zguduitorile vorbe inecate în lacrimi. A fost nevoie de o crainic care să citească în continuare textul. Opinia publică americană e impresionată în cel mai înalt grad și nenumărate mărturii și acțiuni de solidaritate se îndreaptă către cei doi părinți. Toți preoții, pastorii și rabini din jurul New-York-ului au hotărît să ște deschise în permanență respectivele lăcașuri de închinăciune și s-au angajat să nu anunțe poliția, în cazul cînd vreunul din kidnepperi s-ar prezenta la ei să restituie copilul.

La această tristă poveste participă în felul ei și presa americană. O armată de reporteri e în permanență pe urmele nefericitei mame, exploataîndu-i fotografic toate momentele de durere și disperare. Zilnic, paginile ziarelor sînt pline de poze pe toate planurile, în a căror reproducere triumfă indiscreția grosolană, lipsa de scrupule, goana insensibilă după senzații. Zilnic, „specialiști” analizează reacțiile și manifestările îndurerărilor părinți în reportaje de un cîntic „spirit de observație”, de o nerușinată competiție profesională; un „expert” în materie scria despre intervențiile televizate ale doamnei Weinberger că „sînt alocuțiile cele mai senzațional-mișcătoare din a doua jumătate a secolului”...

Nu se poate spune că presa americană suferă de sentimentalism; ea înserează cu același sînge rece și bursa valurilor și bursa lacrimilor!...

Inteligență, radioactivitate și pisici

Un distins psihiatru britanic, dr. Ford Thomson, a afirmat de curînd că cercetările lui asupra copiilor sub 12 ani din Wolver-

hampton și Shrewsbury l-au dus la concluzia surprinzătoare că aceștia au o capacitate de gîndire superioară copiilor dinaintea de război. Dr. Thomson nu explică acest fapt; s-au găsit în schimb, în presă, unele glasuri pseudo-savante, care să atribuie acest spor de inteligență... exploziilor nucleare. Temelurile științifice ale acestei explicații nu trebuie căutate, pentru că nu există.

Dacă însă nu se poate dovedi influența radioactivității asupra deșteptăciunii copiilor englezi, există totuși influențe care acționează asupra lor. Ziarele britanice vorbesc, de pildă, în ultima vreme de un anumit protest al Societății pentru protecția animalelor, împotriva „activității” copiilor din Middlesborough, activitate care a dus la imputînarea considerabilă a... pisicilor din regiune. S-a constatat că ele erau vinate și jupuite de ștengarții din partea locului, nu sub influența radioactivității, nici din cauza surplusului de inteligență, ci, pur și simplu, după exemplul lui Davy Crockett, eroul unui film american, care și-a făcut o căciulă din blană de pisică. Apreciînd originalitatea și eleganța acestei podoabe, precum și condițiile „eroice” în care ea a fost dobîndită, puștii din Middlesborough au adoptat moda ticătelui de pisică și, bineînțeles, metodele... dinamice pentru procurarea ei. Aceasta, firește, spre plăcerea... șoarecilor din regiune și nu mai puțin a șobolanilor verosi din studiourile de filme instigatoare la crimă și sălbăticie.

O soluție genială

Statele Unite ale Americii trec printr-o serioasă criză economică, se știe. Că unul din cele mai serioase aspecte ale acestei crize este supraproducția în agricultură, iarăși se știe.

Iată însă că ziarul american „Toronto Globe and Mail” aduce o noutate:

„Dacă capitalismul întîmpină asemenea greutatea în domeniul agricol - scrie foaia -, principala cauză este că stomacul omului nu poate înghiți mai mult de două kilograme de alimente solide.”

Cu alte cuvinte, săracii nu pot consuma supraprodusele agricole din lipsă de bani, iar cu bani nu le pot consuma din lipsă de spațiu.

Ce-i de făcut?

Ziarul își dă cu părerea că cea mai bună soluție ar fi găsirea unui mijloc prin care cerealele să se transforme în... arme.

În care caz, firește, cei ce n-au cu ce cumpăra pîinea ar primi-o, pe gratis, sub formă de obuze.

Un Caudillo excepțional

Dacă lui Franco îi țute urechile, asta nu e semn că-l pomește cineva de bine. Dimpotrivă. Santiago Carillo, unul dintre conducătorii partidului comunist din Spania, asigură că pînă și membrii oligarhiei, care profită din plin de politica franchistă, îl vorbesc de rău, alarmați fiind de inevitabilele și catastrofalele primejdii care pasc regimul franchist.

Totuși, cite unul din tiracii lui Franco e obligat, cînd și cînd, să pună mina pe o coeamite perle și să-i tragă un lustru numărul unu. Astfel, dăunăzi, a fost de serviciu ministrul Carrero Blanco, care l-a țesălat pe dictatoraș așa:

„Dumnezeu ne-a acordat imensa grație de a avea un Caudillo excepțional, pe care nu-l putem prețui altfel decît ca unul din acele daruri pe care providența le face națiunilor pentru înfăptuirea de opere mărețe, numai la 3-4 veacuri odată.”

Bravos! Dacă Senor Carrero Blanco ne asigură că pentru cel puțin 3-4 secole de aci încolo omenirea nu va mai vedea un nou Caudillo, înseamnă că tot e om de treabă.

Armatele americane din Germania Occidentală sînt completate cu criminali de drept comun din Statele Unite

ANII DE SERVICIU

Desen de Ganf din „Krokodil”

Desen de Fred Ghenădescu

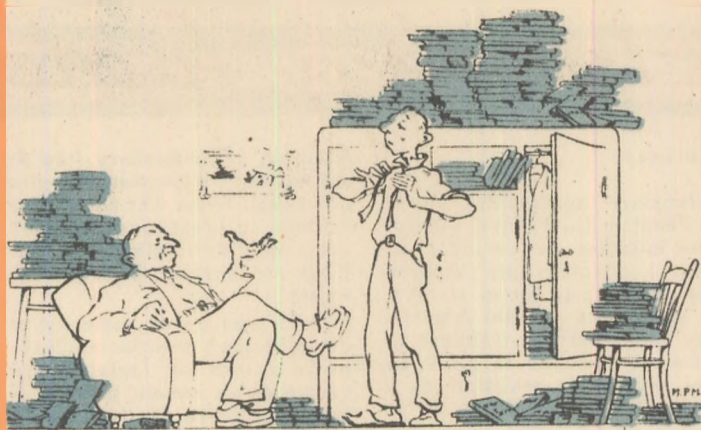
INTERPRETARE GREȘITĂ

Din cauza unei superficiale pregătiri practice, unii tineri ingineri care răspund numai parțial

— Tovarășe inginer, trebuie să cardăm bumbacul...
— Vorbește frumos, tovarășe! Ce sint expresiile astea?!

Desen de Mariana Popescu

— Cum de avînd atîtea cărți, nu ți-ai făcut și rafturi?
— Păi, n-am găsit pe nimeni care să împrumute rafturi.

Desen de Fred Ghenădescu

ASIGURĂRI ÎMPOTRIVA RISCURILOR

— Ce hîrtoape! Tovarășe președinte, o să vă treziți într-o zi cu o inspecție.
— O inspecție? Nu răzbește ea pe drumurile noastre!

Sfaturi Medicale

Începînd cu numărul de față, Dr. Urzica anunță că și rela activitatea, în cadrul căreia dă consultații gratuite oricărui solicitant. În ordinea prezentării răspundem azi bolnavilor ce urmează:

Diagnostic

1. **Anemie:** este diagnosticul Sanatorului T. B. C. din Cîrlibaba, raionul Vatra Dornei, a cărui schemă de încadrare prezintă o paliditate excesivă în reglunea „personal de specialitate”

Tratament: se recomandă patru medici și un farmacist.

Contraindicații: sint contraindicate promisiunile tovarășului Dr. Ceapă Valeriu, deoarece s-au dovedit că nu fac nici cît o... ceapă degerată.

2. **Mutenie totală:** din partea Direcției regionale P. T. T., cauze motivează că nu are materiale pentru instalarea unor telefoane, deși există stîlpi instalați cu telefonul I. F. E. T.-ului Cîrlibaba și ar lipsi numai sîrma, ușor de procurat.

Tratament: această boală se tratează nu numai cu vorba ci și cu... fapta.

3. **Paralizie:** la aparatul de radio și administrație.

Tratament: se recomandă extragerea a 75 lei - costul reparației aparatului de radio, - operațiile pe care cei în drept trebuiau să o facă de mult.

Observații speciale: această boală se vindecă numai... cîntînd.

4. **Indiferență postoperatorie** (boală nouă, netrecută în tratatele de medicină): deși mașina „Salvarea” e defectă de trei luni, deși a fost sesizat ministerul, care a promis că va da o nouă mașină, boala își continuă mersul, în garaj.

Tratament obligatoriu: o critică sănătoasă... pentru salvare..

Te recunoști?

Nehotăritul

Cînd întreat a fost la Sfat, Ilie:

„De-acord s-o iei pe Ana de soție?”

El a răspuns distrat, cu un scurt suspin:

„Tovarăș!... să vedeți... eu mă abțin”...

Un weinbursch, de o curățenie exemplară

E-atît de proaspăt și curat,

În splendida-i cămașă albă,

Încît de modat obligat

Să pună guler, alb și lat,

La halbă...

Un băutor

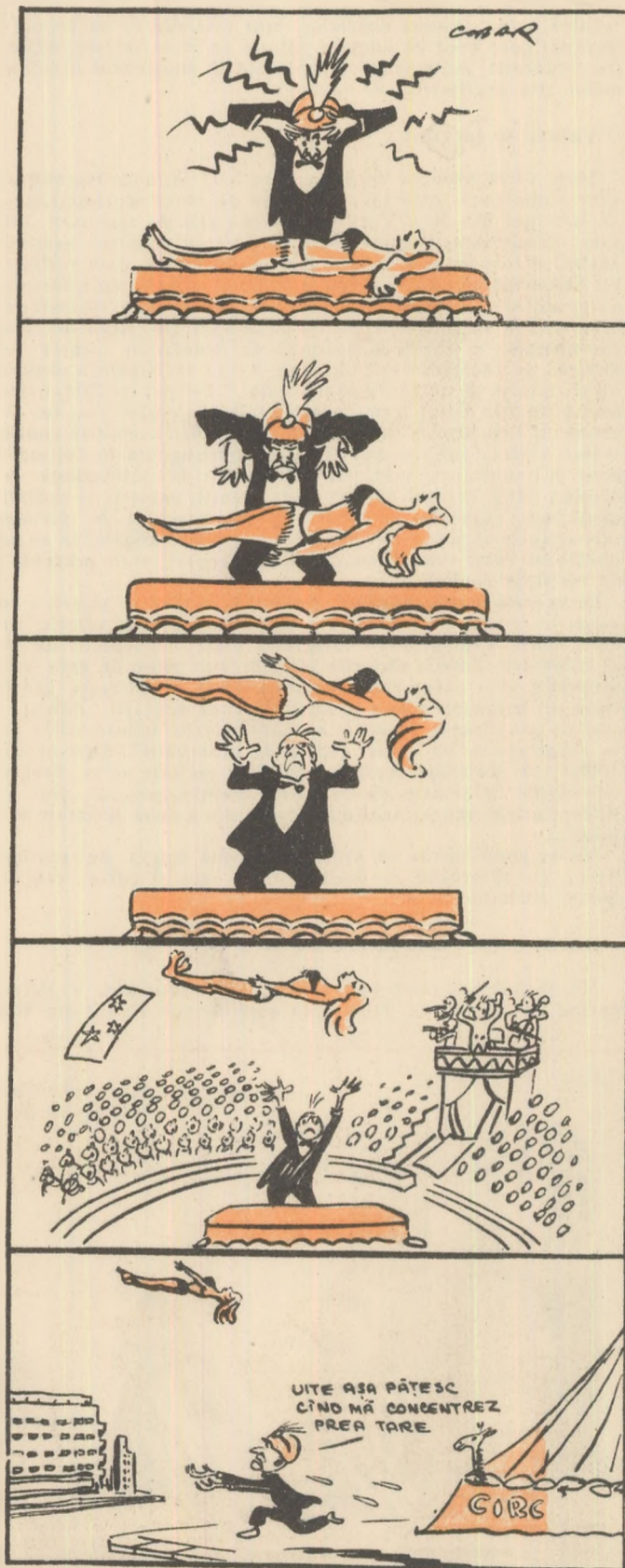
Cînd i s-a spus că bea cu foc

Amicul s-a îndreptat pe loc;

De-atunci, cînd setea îl incinge

Bea de stînge...

G. Puțu

PAJANIA HIPNOTIZATORULUI DISTRAT

Desen de Nell Cobar

Un inginer ÎNIMĂ DE AUR

În biroul său de lucru din spatele barăcilor, inginerul-șef Postelnicu sta îngândurat la masa lui de lucru. Șantierul era mare și bătaia de cap se dovedea direct proporțională cu mărimea lui. Ingerul lui era teamă să nu ducă lipsă, la un moment dat, de unele materiale de construcții pe care nu le planificase din vreme. Liniștea biroului fu tulburată de o bătaie în ușă.

- Intră! rosti, fără chef, inginerul-șef.

- Vă salut, tovarășe inginer-șef. Ulte, venit la dumneavoastră cu o rugămintă.

- Dacă-mi stă în putință, te ajut, că doar ești un magaziner vrednic... Numai să pot.

- Puteți, că d'asta sînteți șef. Mi-ar fi de mare trebuință două sute de kilograme de cime-

- Mi-e frică să nu ducem noi lipsă, măi tovarășe!

- Mde, știu eu... Dacă vom duce lipsă, o să cereți îndărăt trei mii de cărămizi...

- Trei mii? Dar eu nu-ți dau decât două mii...

- Păi, nu de la mine o să le cereți, de la Grigoriu, tehnicianul, că lui l-ați împrumutat cinci mii! Cărămizi una și una!

Ingerul-șef rămase o clipă încurcat, apoi continuă cu glas cumpănit:

- Asta așa e, însă Grigoriu are familie grea, nevastă, doi copii... Trebuie să-și mai clădească cel puțin o cameră...

- Tovarășe inginer, nevastă-mea e într-așa se ea. Carevasăzică peste trei luni, naște. Și cum o știu eu, vrednică, nu-i de mirare dacă-o face gemeni. Așa că vedeți, am și eu familie grea: nevastă, doi copii! Ce, e mult două mii de cărămizi și două sute de kilograme de ciment la patru persoane?

- Nu e mult...

- Atunci aprobați-mi trei sute de kilograme, că lui Acsinte, care are un singur copil, l-ați aprobat patru sute de kilograme de ciment.

Are omul un șantier! Mic, dar îndesat.

- Bine mă, dă cererea, să-ți pun referat favorabil. O să le achiziți în rate...

- În rate, mulțumesc. V-ați dovedit și de astă dată un om bun. Pînă acum, cu ajutorul dumneavoastră, am ridicat temelii și pereții.

Dar cu acoperișul cum o scoatem la capăt, tovarășe Postelnicu? Nu-i păcat de mamă și copii să stea în casă nouă și să-i plouă? Să ia copiii apă la plămîni?... E păcat, zău așa!

- E păcat, desigur, și ce-i de făcut?...

- Păi, e de făcut acoperișul. Eu n-o să vă cer tablă multă, cum l-ați aprobat tovarășului contabil. Ci-teva foi acolo...

- Fie! oftă Postelnicu, adăugînd încă un referat pe cerere.

- Vă sînt recunoscător, tovarășe șef! Vă mulțumesc din inimă și vă rog să-mi semnați bonul ăsta, ca să-mi transporte ca-

mionul șantierului materialele acasă. Îi cunoașteți doar pe șoferi ce cîinoși se arată. Lui Minzel au refuzat să-i care scindurile și cărămizile fără aprobarea dumneavoastră... Așa, vă mulțumesc din suflet pentru semnătură, și bună ziua! N-o să vă uit... A da, am uitat ce-i mai important, tovarășe inginer-șef. Iată aici trei cereri: a lui Berzea, a lui Trifon și a lui Vasiliu. Vă roagă să le aprobați și lor, cu bani, nîscălva materiale de-ale șantierului.

Postelnicu își țese din fire:

- Cum? Asta-i prea de tot!

- Nu-i de tot, tovarășe inginer, o să vi le înapoieze băteții. Numai să le aprobați încă astăzi, că peste trei, patru zile e posibil să ducem lipsă de materiale pe șantier și-i păcat să rămîna oameni cu cerețiile nesatisfăcute. Sînt doar oameni de-al noștri, din construcții!

- Pentru șantier?

- Pentru șantier, firește. Da' nu pentru șantierul de-aci. Știți, eu am un șantier mai mic, acasă... Îmi durez o locuință, și mă gîndesc să mă ajutați și dumneavoastră. Dacă nu ne-om sprîțîni noi... noi, ăștia din construcții, cine-o să ne dea o mîndă de ajutor, ăia din ramura alimentară? Să-mi clădească pereții din ciocolată cu lapte?... Nici n-am voie, că sufăr de diabet...

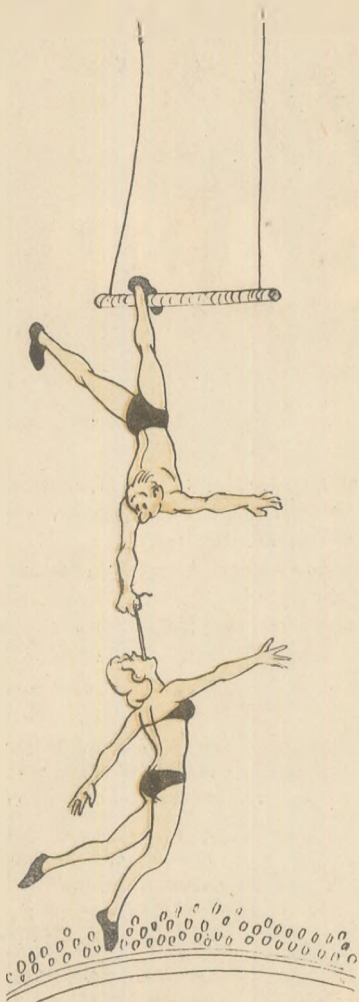
- Măi băiatule, eu ști-aș da, rosti șoșitor inginerul-șef, că doar plătești, dar dacă nu ne ajunge nouă aici, ce ne facem. Că doar știți, sîntem șantier mare...

- Mare, sigur că mare... Altfel nici n-aș îndrăzni să cer... că mai am nevoie și de vreo două mii de cărămizi!...

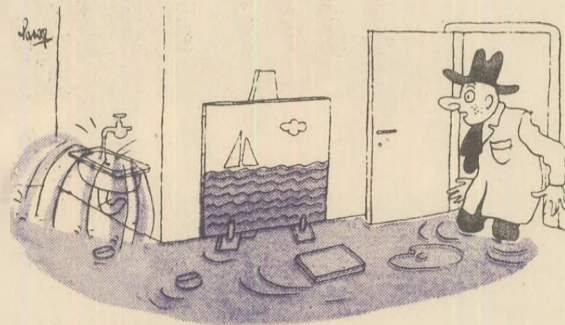

Ilustrații de A. Poch

Instantanee

EL : Ei, te măriți cu mine, sau nu ?
Desen de L. Darian

PICTORUL DISTRAT: Aoleu, a venit fluxul !
Desen de Paven

— Vai de capul meu, o fi vr-un critic.
Desen de H. Leru'

LEOAICA...
...sau eternul feminin
Desen de L. Darian

Una din formele muzicale cele mai apreciate de publicul meloman este „Perpetuum mobile”, în care o temă melodică revine într-una, executată de obicei cu virtuozitate de cel ce o interpretează. În dorința de a ține pasul cu arta sunetelor, o reprezentantă a artelor plastice, „Decorativa”, ține de doi ani contact cu Filarmonica de Stat din București, care îi oferă

posibilitatea perfecționării în repetarea unei aceleiași teme. Cum se manifestă aceasta? Intocmai cum, într-o orchestră, o temă trece cînd la instrumente de coarde - să zicem cobze - cînd la cele de suflat - să zicem flutere - tot astfel, în alternanța celor două instituții de mai sus, schimbul de fraze trece cînd la Filarmonica de Stat... care fluteră a pagubă, cînd la „Decorativa”... care o duce cu cobza.

Dialogul dintre „Filarmonica” și „Decorativa” se desfășoară în perioade inegale. „Decorativa”, știind că muzica este alcătuită din sunete și pauze, aplică defectuos această teorie, deoarece sunetele, adică o serie de vorbe goale, țin cinci, zece minute, după care urmează o pauză de... 3-4 luni. Și lucrurile decurg astfel:

Filarmonica: Alo, „Decorativa” ?

Decorativa: Da, „Decorativa”.

Filarmonica: Tovarășe, act e „Filarmonica”. Am vrea să știm ce se aude cu mobilierul bibliotecii noastre muzicale, pe care l-am comandat cu comanda nr. 1612, la data de 4 martie 1955.

Decorativa: O să vie la dv. o comisie, să studieze cazul la fața locului.

Filarmonica: Păi, a mai fost o comisie.

Decorativa: Nu-i nimic. Mai vine una. Să fie...

(După cîteva zile)

O comisie: Bună ziua. Sîntem de la „Decorativa”. Cu ce scop am fost chemați de dv.?

Filarmonica: Păi... bibliotecă...

Comisia: Ce bibliotecă ?

Filarmonica: Comanda nr. 1612 din 4 martie 1955.

Comisia: Da ? Atunci să luăm măsura încăperii...

Filarmonica: S-a mai luat o dată măsura...

Comisia: Da, dar comisia care a fost atunci a primit alte sarcini... așa că măsurăm și noi...

(Pauză trei luni)

Filarmonica: Alo, „Decorativa” ?...

Decorativa: Da, „Decorativa”.

Filarmonica: Tovarășe, am vrea să știm ce se aude cu mobilierul bibliotecii noastre.

Decorativa: Vă trimitem o comisie...

Filarmonica: Au mai fost două...

Decorativa: Toate cele bune... sînt trei...

(Și tema continuă, ca la început, revenind din trei în trei luni: și tema și comisia. Numai biblioteca, nu).

Dar iată că într-o zi „Decorativa” prezintă „Filarmonicii” o machetă. Plin de entuziasm, corul „Filarmonicii” intonează „Oda bucuriei” din Simfonia a 9-a. Dar, după o lungă pauză, tema reîncepe.

Filarmonica: Alo, „Decorativa” ?

Și iar vine o comisie, și iar întrebă cu ce scop a fost chemată. Vede macheta și o ia înapoi, pentru calcuțiile. Corul „Filarmonicii” cîntă „A'leluia” de Mozart.

Dar iată că în loc de calcuțiile, proiecte sau devize, sosește o scrisoare cu data de 25 aprilie 1956. Iată-o:

„La adresa nr. 2411/1956 vă comunicăm că întreprinderea noastră înțelege să execute în întregime lucrările de amenajare a bibliotecii dv. muzicale (proiectarea și execuția) dar nu poate răspunde de rezistența clădirii pe care ne-o puneți la dispoziție”.

(E vorba de Ateneul R. P. R., care, la rîndul, așteaptă de mai bine de un an să se facă acea calcuție).

După un schimb de scrisori, prin care „Filarmonica” refuză să suporte cheltuielile sondajelor de rezistență, „Decorativa” ia, în sfîrșit, o hotărîre trimite o comisie. Una specializată în calcuțiile rezistențelor. A desfăcut o parte din podeaua încăperii bibliotecii, a făcut sondaje și a plecat.

Un lucru este sigur, că această ultimă comisie pentru calcularea rezistențelor, ca și celelalte comisii ale „Decorativei”, nu a avut decît un rol exclusiv... decorativ.

Și mai este sigur că nu s-a calculat și rezistența bibliotecii „Filarmonicii”, care a început să vorbească noaptea în somn, trezindu-și vecinii cu:

- Alo, „Decorativa” ? - Alo, Decorativa” ?... - Alo, „Decorativa”...

D. R. MATU

„Urzica” n-a reușit să-l ajute în muncă, temelnic, pe tovarășul Strimbu Gheorghe, fost director la I.F.E.T. Dorna-Cindreni, regiunea Suceava, criticându-l în articolul „Dicționar enciclopedic” din nr. 5/1956 al revistei.

Nici forul său superior, Ministerul Silviculturii, nu prea l-a ajutat. În răspunsul ce ne trimite, după a aproape... patru luni de la sezlaşe, Biroul de reclamații al ministerului numește abaterile și abuzurile pe care le săvârșea tovarășul Strimbu la Cindreni... „mișcări de personal” și „măsuri luate în pripă”, drept care „pentru aceste lipsuri a fost schimbat de la I.F.E.T. Dorna-Cindreni la I.F.E.T. Fălticeni.” Bineînțeles, tot ca... director. Adică de la sat la... oraș. „Sanționare” care seamănă mai mult a... avansare.

Dar din critica „Urzicii” și din avansarea (scuzați... sancționarea) de către minister, tovarășul Strimbu doar atât a înțeles: ca, în noua sa funcție, să nu mai facă greșelile pentru care a fost criticat, ci... altele.

Acum, ca director la I.F.E.T. Fălticeni, tolerează neplata salariilor la timp și la locurile de muncă, muncitorii fiind nevoiți să vină (din pădurile în care lucrează) la Fălticeni, pentru bani, pierzându-se multe zile de lucru și frînându-se astfel realizarea planului de producție; nu ia la vreme măsurile necesare să nu se întâmple, în unele sectoare ca Drăgănești și Valea Colibei, neîndeplinirea, în cîte un trimestru, a planului de producție, decît în proporție de 52 la sută... (precum reiese și din critica ce i se face în nr. 2675/1956 al ziarului regional „Zori noi”).

Dar dacă n-a reușit pînă acum să-l ajute, „Urzica” speră că măcar pe viitor tovarășul... Strimbu se va... îndrepta.

Am sesizat Direcția medico-sanitară din Ministerul Căilor Ferate că, la Spitalul unificat C.F.R. nr. 1, sora șefă Victoria Măldărescu-Stănescu nu se purta frumos cu bolnavii și cu surorile subalterne.

Totodată nu supraveghea modul în care unele surori își îndeplineau serviciul, lăsându-le să facă greșeli grave și... injecții greșite.

Iar cînd îi erau reproșate comportarea nejustă și neconștiințozitatea, tot dînsa făcea pe... înțepata.

Urmarea: fiindcă sora șefă de la acest spital al căilor ferate se purta rău cu personalul, lucru pe care îl făcea în chip *expres*, decît trebuia *accelerat* remediul, Direcția medico-sanitară din minister a hotărît înlocuirea dînselor în mod *rapid*.

Elasticitate

Un post de medic la cabinetul medical al Fabricii „Elastic” din Sibiu a fost ocupat în cursul a opt luni (de la 1 Ianuarie pînă la începutul lui septembrie), pe rînd, de... șase medici.

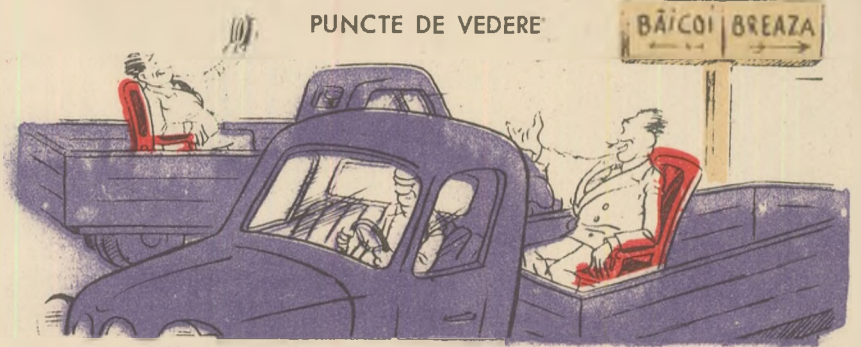
Șase (dintre care unul doar pe hîrtie, iar alții ca... locuitori) și anume: 1) dr. Guja Nicolae; 2) dr. Martin Romulus; 3) dr. Marcotinschi Valer; 4) dr. Ud-vornik; 5) dr. Filip; 6) dr. Eugen Grünhut, care o fi funcționînd și acum, de n-o fi fost cumva schimbat de ieri pînă azi.

Acest mare număr de medici, perindați într-un timp atât de scurt la cabinetul medical al Fabricii „Elastic” din Sibiu ar putea duce la concluzia... elastică precum că această fabrică ar fi o fabrică... de medici.

Nu. Meritul acestor numiri, mutări, transferări, suplîniri și răsnumiri este - precum ea să se știe - al... tovarășei Moga Iuliana, șefa secției „sanitare” a Sfatului popular regional Stalin.

Cum justifică dînsa această... elasticitate în manevrarea personalului medical al regiunii, poate că n-a aflat încă și Ministerul Sănătății, - dar probabil că dacă tovarășa șefă ar continua să... întînd de elastic (și de postul de medic de la cabinetul fabricii din Sibiu) s-ar putea pomeni cu elasticul înapoi, în chip de... bumerang, adică ră între și dînsa „în fabrică”.

Top. Baci Ion, director, și Cristea Teodoru, inginer-șef, la întreprinderea „23 August” din Cîmpina, se deplasează zilnic, în interes personal, primul la Băicoi, secundul la Breaza, utilizînd fiecare cîte un autocamion de 4 tone.

— Merge treaba, tov. inginer-șef?
— Pe roate, tovarășe director!

Desen de Ghenădescu

Dragă Urzico

DRAGĂ URZICO,

Orbul din poveste a nimerit Brăila, iar niște tovarășii de la Sfatul popular al orașului Brăila au nimerit... ca le-remia, în gardul... bazei sportive „Constructorul” din localitate.

Adică au dărimat acest gard, care era frumos și solid, din plasă de sîr-mă, apoi au smuls stîlpii de pe terenul de volei, au găurit terenul de baschet și au... arat terenul de tenis de cîmp, iar cabana acestel (...foste) baze sportive au... vino s-o vezi în ce hal e acum!

Toate acestea, fiindcă tovarășii de la sfat volau să facă pe locul acestei baze sportive, aflată la marginea gră-dinii publice, un... colț zoologic (dar apoi au renunțat), iar acum vor cîcă să facă pe terenul de baschet un... solar pentru copii (vorbă să fie), terenurile de volei și de tenis să le transforme în... parc verde și cabană în... bibliotecă. Și toate acestea, în ciuda Hotărîrii nr. 75/1950 a Consiliului de Miniștri, care interzice distrugerea bazelor sportive.

Dar, în virtutea acestei Hotărîri, C. C. F. S. Brăila va putea acționa în judecată pe cei vinovați de distrugerea bazei noastre sportive.

Și, astfel, se va putea spune - chiar de către anti-sportivii de la sfat - că problema acestei baze sportive a fost rezolvată... cu judecată.

I. Baltag
str. Orientală 67
M. Paraschivescu
str. Bonaparte 82
Brăila

URZICO DRAGĂ,

Povestea mea începe la Centrul de piine nr. 241, unde am fost repartizat și fac serviciu, în funcție de cîntar, sub îndrumarea gestionarului Nistor Vasile.

Cum am venit la acest centru, am constatat că tov. Nistorofu are lipsuri, fără însă să atîbă și greutatea. Are lipsuri la cîntar și n-are greutatea, fiindcă în cea mai mare măsură, nici n-are nevoie de ele. Vinde mîlălul, dar nu cu kilogramul, ci cu sacul.

De ce să se mai obosească să dea cîte un kilogram, două, la toți cetățenii? Mai bine să dea cîte un sac, doi numai la o singură persoană. Merg și mai repede, mărește productivitatea muncii la deservire, reduce deci cheltuielile de circulație și mărește considerabil rentabilitatea. Bineînțeles nu a Centrului 241, ci a lui personală.

În acest timp, eu stau aproape nefolosit și m-am îmbolnăvit de supărare.

De aceea nu am decît o singură rugăminte către conducerea O. C. L. Pîinea: să ia în „balanță” activitatea

acestui gestionar și să i se analizeze atât „lipsurile”, cît și „greutățile”.

Iar dacă conducerea O. C. L. Pîinea „cîntărește” că și-a trăit traful și n-a mîncat mîlălul... să procedeze în consecință.

(ss) Un cîntar
(p. conf. Filip M.) București

URZICO,

Un vagon gol atîrnă mai greu decît un vagon încărcat cu pietriș. Atîrnă mai greu la... buzunar.

Dovadă: Trustul 8 Construcții din Tirgu Mureș, trebuînd să încarce într-o zi, în halta Gornești, raionul Tirgu Mureș, 14 vagoane de pietriș pentru niște șantiere, n-a încărcat nici un vagon. Motivul: personalul acestui trust nu lucrează... duminica, nici în mod excepțional, nici cînd are de încărcat vagoane care, sînd goale... costă. Rezultatul: trustul a plătit căilor ferate, pentru acea zi, suma de 9175 lei, reprezentînd locația pentru 14 vagoane, ținute goale timp de 23 ore și ceva (total 324 ore) a cîte 28 lei și ceva ora.

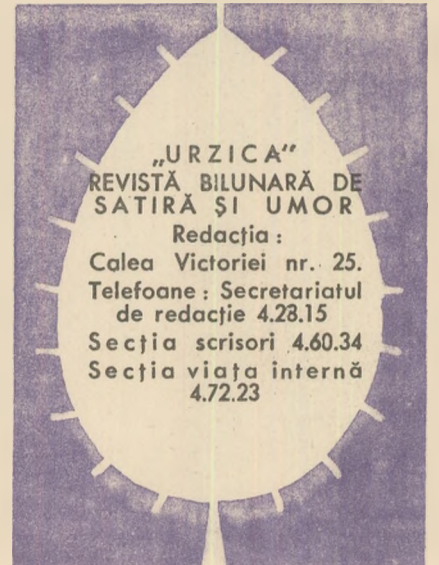
Tot în acea zi - și din același motiv - acest trust a mai plătit 5200 lei penalizare pentru... anularea de la transport a 520 tone pietriș.

Adică, dintr-un condei: 9175 + 5200 = 14.375 lei... mai puțin în buzunarul trustului. Iar acest puțin e cam foarte mult.

Și poate te vei întreba: dacă vagoanele goale atîrnă (precum văzurăm) mai greu de cît cele încărcate, - cine oare urmează să plătească paguba?

Aceasta, dragă Urzico... atîrnă de ce vor răspunde supra-șefii tovarășului Mallath, șeful secției de transport de la Trustul 8 Construcții, vinovat de neorganizarea acestor încărcări sau de... organizarea acestor... neîncărcări.

Czvikker Ștefan
Tg. Mureș
Str. Doftanel nr. 44

„CONSTITUȚIONALUL” DE LA KARLSRUHE I